

Με αὐτὰ τὰ σοῦρα, φέρτα δὲν μᾶς ἔμεινε κεφάλι,  
Μᾶς ἐστέλλατε 'στὴν Πόλι κι' ἀπ' ἐκεῖ 'στους Κοκκωτοὺς,  
Καὶ μᾶς εἶπατ' ἐπὶ τέλους αἴς σὰς γίνῃ πιά χαλάλι.  
Μία Ποῦντα γιὰ τοὺς σόλους καὶ τοὺς τόσους σας στρατοὺς.  
Λοιπὸν πόλεμο κυρήττω 'στ' ὄνομα τοῦ Βασιλεῖᾶ...  
Μὰ ἐσεῖς μὲ γέλοια λέτε αἰὶ! χᾶ! χᾶ! Πρωταπριλιά.»

Ἄν νομίζετε ἀλήθεια πῶς καὶ τώρα χωρατεύω,  
Ἡ δὲν εἶσθε πατριῶται, ἡ δὲν ἔχετε μυαλό...  
Ἐγὼ πόλεμο κυρήττω, γιὰ τὸν πόλεμο ἔσοδεύω,  
Καὶ γιὰ πόλεμο τὸ ἔθνος εἰς τὰ ὄπλα προσκαλῶ.  
Μὰ μοῦ κόβεται 'στὴ μέση ἀπ' τὰ γέλοια ἡ μιλιᾶ,  
Καὶ μαζὶ σας κι' ἐγὼ λέγω αἰὶ! χᾶ! χᾶ! Πρωταπριλιά.»

Souris

## ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Χθὲς ἦτο ἡ πρώτη Ἀπριλίου, ἡμέρα καθ' ἣν ἐγεννήθη ὁ Κουμουνδοῦρος. Τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ὥρειλε νὰ πανηγυρίσῃ τὴν ἡμέραν ταύτην ὡς ἐθνικὴν ἑορτὴν, διότι πᾶν ὅ,τι πράττεται καὶ λέγεται ἐν τῷ ἔθνει τούτῳ ὁμοιάζει πρὸς τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῆς 1ης Ἀπριλίου. Διὰ τοῦτο εὐλόγως περιέμεινε καὶ ἡ Κυβέρνησις τὴν ἡμέραν ταύτην, ὅπως ἐπιδώσῃ τὴν ἀπάντησιν αὐτῆς εἰς τὴν ταυτόγραφον διακοίνωσιν τῶν Δυνάμεων. Τοῦτο δὲν ἐνόησεν ἡ Ὄρα ἥτις ἤθελε νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀπάντησιν τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως· ἀλλ' ὁ Κουμουνδοῦρος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λησμονήσῃ τὴν διπλωματικὴν παγίδα, ἣν ἐνέκλειεν ἐν ἑαυτῇ ἡ ἡμέρα αὕτη καὶ ἐπωφελήθη αὐτῆς θαυμασίως. Τώρα, ἂν μὲν αἱ Δυνάμεις εὖρωσι τραχείαν τὴν ἀπάντησιν τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ὁ Κουμουνδοῦρος θὰ εἴπῃ ὅτι τὴν ἐπέδωκε τὴν 1ην Ἀπριλίου καὶ δέον αἱ Δυνάμεις νὰ θεωρήσωσιν αὐτὴν ὡς μὴ ὑπάρχουσαν· ἂν δ' εὖρωσιν αὐτὴν συζητήσιμον, θὰ σιωπήσῃ καὶ θὰ ἀφήσῃ τὰ πράγματα νὰ βαδίσωσι τὸν ῥοῦν αὐτῶν. Τοιαύτη καὶ τοιαύτης καθύστερος εἶναι ὅλη ἡ διπλωματικὴ περίνοια τοῦ κ. Κουμουνδοῦρου, ἣν θαυμάζουσιν ὁ Μπούμπουλης καὶ ὁ Καράπαυλος.

Ἀντὶ τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὴν ταυτόγραφον διακοίνωσιν τῶν Δυνάμεων, ἣν πάντες περιέμενον, τὸ Ἄβητικὸν Πνεῦμα ἐδημοσίευσεν χθὲς ἐν ὑπόμνημα ἀπὸ 21 λήξαντος, γελοιοδεσπότης κατασκευῆς, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐπαναλαμβάνον δύο ἢ τρεῖς ἰσχυρισμοὺς καὶ πρὸ πάντων τὰ περὶ τοῦ ὑφισταμένου δεσμοῦ μεταξὺ τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους καὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ, συγκεχυμένης διαλεκτικῆς, ἀσυνάρτητον, μωρολόγον, ἔργον κατὰ πάντα ἄξιον τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν. Ὡς παρὰ βάλῃ τις τὸ κείμενον τοῦ ὑπομνήματος τούτου πρὸς τοὺς ἐξῆς στίχους τοῦ κ. Βλάχου καὶ θὰ ἀπαντήσῃ τὰ αὐτὰ ἐπιχειρήματα καὶ τὰ αὐτὰ σχήματα τοῦ λόγου·

Ἄν χύνῃ πῦρ τὸ ὄμμα σου γνωρίζεις;  
γνωρίζεις, ἂν λαλοῦσα, πυρπολεῖς;  
Ἄν τὸ γνωρίζεις, τί μᾶς ἀτενίζεις;  
ἂν τὸ γνωρίζεις, τί μᾶς πυρπολεῖς;

Σκληρὰ Εὐρώπη! τί μᾶς πυρπολεῖς, ἀφ' οὗ τὸ γνωρίζεις!

Λέγεται ὅτι ὁ Βίσμαρκ ἔπειλε πρὸς τὸν κ. Ράδοβιτς ἀπειλητικὸν ἔγγραφο, ὅπερ οὗτος ἐπέδειξε πρὸς τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν καὶ καθ' ἣν ἡ Ἑλλάς μὴ ὑποχωρήσῃ εἰς τὰς προτάσεις τῆς Τουρκίας, θὰ καταστραφῇ καὶ θὰ ἀφανισθῇ ἐκ τοῦ γῆινου χάρτου. Πῶς; δὲν συνεκινήθη ὁ κ. Βίσμαρκ ἐκ τῆς προθύμου παραχωρήσεως εἰς τὴν Γερμανίαν τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς Ὀλυμπίας; Τουλάχιστον χάριν τῶν προγόνων δὲν λυπεῖται τοὺς ἀπογόνους; Προτείνομεν ὅπως ἡ Κυβέρνησις ὑποσχεθῇ εἰς τὴν Γερμανίαν τὸν Παρθενῶνα τοῦ Φειδίου, ἂν συγκατατεθῇ αὕτη νὰ προστατεύσῃ τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ ἑλληνικὸν βασίλειον ὠνομάσθη μέχρι τοῦδε διαφοροτρόπως· πρῶτον ὠνομάσθη πρῶτον βασίλειον, δεύτερον ὠνομάσθη βασίλειον ληστῶν· ὁ δὲ Χεσμές ὁ Ἰμβριος ἐν σημερινῷ ἄρθρῳ ὠνομάζει αὐτὸ Βασίλειον μυρμηκῶν. Τὸ Μη Χάνεσαι ἀνακαλύπτει νέαν καὶ τελειότεραν διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ κλησιν, βασίλειον τῶν ὑπασπιστῶν· διότι ἐν τῇ εὐτυχῇ ταύτῃ χώρᾳ ἂν ἦσαι ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως, δύνασαι τὰ πάντα νὰ τολμήσῃς ἀτιμωρητέ. Εἰς ὑπασπιστῆς τοῦ βασιλέως ὕβρισε πρὸ δύο μηνῶν διακεκριμένον βουλευτὴν, ἄλλος ἔδειρε μίαν γυναῖκα τοῦ λαοῦ, τρίτος δὲ τολμηρότερος ἐξεδίωξε καὶ αὐτὴν τὴν δικαστικὴν ἀρχὴν ἐκ τοῦ κτήματος τοῦ βασιλέως, προκειμένου περὶ ἐκτελέσεως ἀποφάσεως τινος· καὶ ἡ μὲν ἐπὶ τούτῳ μήνυσις κοιμᾶται ἤδη ὑπὸν νήδυμον· ἀλλὰ ὁ αὐτὸς ὑπασπιστῆς, ὡς διοικῶν τὴν τὴν φρουρὰν Δικελεύας, ἀγνοῶν καὶ τὸ ἀπλούστατον αὐτὸ πρᾶγμα, ὅτι ἐνεργεῖ ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, διέταξε καὶ τὸ 10 τάγμα διερχόμενον διὰ Δικελεύας νὰ μὴ πλησιάσῃ εἰς τὴν βασιλικὴν ἐπαυλιν, ἐν ᾗ οἱ στρατιῶται ἦσαν κατὰ κοποὶ καὶ ἔχρηζον ἀναπαύσεως. Δὲν εἶναι λοιπὸν κράτος τοῦτο ὅπου οἱ ὑπασπισταὶ εἶναι βασιλεῖς καὶ οἱ βασιλεῖς δὲν ἠξεύρομεν τί εἶναι;

Πολλοὶ δημοσιογράφοι παρ' ἡμῖν, διακρινόμενοι καὶ διὰ τὰς μηχανικὰς γνώσεις των, προσκληθέντες εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ πυροβολικοῦ, ἐξήτησαν νέον τι ὄπλον ὀνομαζόμενον Nordenfeld, ὅπερ ἀπεφάσισαν νὰ συστήσωσιν εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὡς δοκιμώτατον, εὐχρηστότατον καὶ ἀδίστακτως τροπαιοφόρον. Οἱ μηχανικοὶ οὗτοι δημοσιογράφοι εἶναι οἱ κύριοι Ἰωάννης Καμπούρογλους καὶ Παναγιώτης Τσερτόλιας.

Ἀνέγνωμεν ἐν τινι ἄρθρῳ τοῦ ἀθηναγράφου δισταγμὸς περὶ τῶν προθέσεων τοῦ βασιλέως ἐπὶ τῆς εἰς τὴν διακοίνωσιν τῶν Δυνάμεων ἀπαντήσεως καὶ ἐσκέφθημεν ὡς ἐξῆς: Ἀφοῦ ὁ πατριωτισμὸς τοῦ Σιβιτανίδου διστάζει περὶ τοῦ πατριωτισμοῦ τοῦ Βασιλέως, πόσος νὰ ᾔῃ αἰὶ ἄρα γε ὁ πατριωτισμὸς τοῦ Κουμουνδοῦρου, περὶ οὗ δὲν διστάζει; Καὶ τὸ ἐναντίον, ἀφ' οὗ ὁ Κουμουνδοῦρος ἔχει τὴν πατριωτισμὸν νὰ λέγῃ εἰς τὸν Σιβιτανίδην ἵνα διστάσῃ περὶ τοῦ πατριωτισμοῦ τοῦ Βασιλέως, πόσος νὰ ᾔῃ αἰὶ ἄρα γε ὁ πατριωτισμὸς τοῦ Σιβιτανίδου;

Ἐρωτᾶται ἡ ἐπιτροπὴ τῶν Κυριῶν, ἡ πρὸς περιθάλψιν τῶν Χίων ὀρισθεῖσα, ἂν δέχεται νὰ περιθάλψῃ καὶ Ἰμβρίους.

Ἡ ἐπὶ τῶν θυμάτων τῆς Χίου ἐπιτροπὴ παρακαλεῖται νὰ μὴ λησμονήσῃ καὶ ἕτερον θῦμα τῶν σεισμῶν τῆς νήτου ταύτης, τὸν νεανίαν κ. Παπαμιχαλόπουλον, ὅστις ἀναθάρσυνε

ρήσας διὰ τὴν εὐκολίαν, μεθ' ἧς ὁ πατήρ του ἔγεινεν πολιτικός, ἀπεράσις καὶ αὐτὸς νὰ καταστῇ ρωμαντικὸς συγγραφεὺς, ἀπελθὼν εἰς Χίον καὶ ἐτραγωδήσας τὰ δεινοπαθήματα τῶν κατοίκων. Ἡ συμφορὰ τοῦ νέου ὑπερβαίνει, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, τὰς τῶν Χίων.

Καὶ ὁ Σιβιτανίδης εἶπε τὴν γνώμην του περὶ τῆς δοτέας ἀπαντήσεως εἰς τὴν διακοίνωσιν τῶν Δυνάμεων, ἀλλ' ὁ κ. Δηλιγιάννης δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τὴν ἰδικήν του. Ἐγράφε μὲν, εἶναι ἀληθές, πολλὰ ἱστορικὰ περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος, τί εἶπε δηλαδὴ καὶ τί ἔπραξεν ὡς ὑπουργός, διὰ νὰ μὴ λησμονήσωμεν ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ ὑπουργός, ἀλλὰ τὸ συμπέρασμά του ἀνέβλεπεν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς καλένδας. Τὴν ἐναντίαν τακτικὴν ἐτήρησαν αἱ Νέαι Ἰδέαι, αἱ ὁποῖαι διεφώτισαν σπουδαίως τὴν κοινὴν γνώμην μετὰ τὴν ἀπλὴν βεβαίωσιν, ὅτι γνῶρίζουσι τὸ μέλλον, ἀλλὰ, ἐννοεῖται, δὲν τὸ λέγουσι. Καὶ τῷ ὄντι, οἱ Ἕλληνες ἡμεῖς μόνον περὶ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ λαλῶμεν περὶ τοῦ παρόντος ὀλίγον φροντίζομεν· διότι ὠμιλήσαμεν περὶ αὐτοῦ, ὅταν ἦτο μέλλον, πρὶν γείνη παρὸν, καὶ θὰ ὀμιλήσωμεν εἰσέτι, ὅταν γείνη παρελθόν.

Ἐὰν ἐγνωρίζομεν τίνι τρόπῳ δύναται νὰ τηρηθῇ δικαιοσύνη κατὰ τοὺς ἐκάστοτε στρατιωτικούς προδιδασμούς, βεβαιωθῇτε ὅτι τὸν τρόπον τοῦτον ἐν εἶδει φυτῆλίου θὰ ἐχῶναμεν εἰς τὴν ρίνα τῶν ὑπουργῶν καὶ θὰ ἀνῆπτομεν τὴν ἄκραν, διὰ νὰ φωτισθῶσιν ἐπὶ τέλους καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί. Ἐρωτῶμεν, διατί παρελείφθη κατὰ τοὺς ἀρτίως γενομένους προδιδασμούς ὁ λοχίας τοῦ πεζικοῦ Ἰωάννης Κριέλας; διατί τὸ ὄνομά του ἐν τῷ καταλόγῳ ὑπερεφαλαγγίσθη; μήπως δὲν ὑπηρετεῖ ἤδη ὀκτὼ ἔτη; μήπως δὲν ἐγύμνασε ἄλλοτε πολλοὺς ἐκ τῶν νῦν εἰς ἀνθυπασπιστὰς προαχθέντων; πότε ἐπὶ τέλους θὰ εὑρεθῇ ὑπουργός ἐν Ἑλλάδι εἰς τὰ δικαιώματα καὶ μόνον εἰς τὰ δικαιώματα ἀποδίδων; θὰ εὑρεθῇ, ὅταν ἀντίσῃ ἡ θάλασσα κ' ἡ γῆ γεννήσῃ στρεῖδια.

Δύο ἢ τρεῖς μίσεις ἦλθον ἐνταῦθα μετὰ περιοδείαν διαφόρων χωρῶν, ἡ μὲν Ὀλεΐκα, ἡ κανονιοφόρος γυνὴ, καὶ ἡ μὲν Νιαγάρ, ἀμρότεραι προτιθέμεναι νὰ δώσωσι παραστάσεις ἐν τῷ χειμερινῷ θεάτρῳ. Ἡ Ἐφημερίς συνίστησιν αὐτὰς εἰς τὸ κοινόν, ὅπως ἔμπορος τὰ ἐμπορεύματά του, ὡς ὠραίαι, εὐσώμους καὶ ξανθὰς.

Ἡ Στοιὰ εἶναι καὶ αὕτη ἐφημερίς, ὅπως πᾶσα ἄλλη ἐφημερίς ἑλληνικὴ, μετὰ τὰ προτερήματά της καὶ τὰ ἐλαττώματά της· πρῶτον θαυμάζει τὸν Δηλιγιάννην—δίκαιος ὁ μισθός της!—δεύτερον θαυμάζει τὸν Βυζάντιον· καὶ αὐτὸ προτέρημα σχεδόν· τρίτον θαυμάζει τὸν Βλάχον, αὐτὸ ἀνιπόφορον· τέταρτον ἀγαπᾷ τὰς ἀντιγραφάς, τὰ μυθιστορήματα καὶ τὰς ἀνορθογραφίας κατὰ κόρον· αὐτὸ εἶναι ἰδιοσυγκρασία. Τὸ θετικώτερον εἶναι ὅτι ἡ Στοιὰ εἶναι ἐφημερίς τῶν ἐκτάκτων περιστάσεων τῆς πατρίδος· γράφει δις ἢ τρις τὸ ἔτος· ἀλλὰ γράφει μετὰ τὴν ἐπιδεξιότητα καὶ μετὰ τὴν ὀξυδερκείαν, ὥστε διαφωτίζει τὴν κοινὴν γνώμην περισσότερο, παρ' ὅσον ὁ συντάκτης τῆς Ἐφημερίδος, ὅστις εἰς ὅλας τὰς σπουδαίας περιστάσεις ἀνακρᾷ: αὐτὰ ἡμεῖς δὲ εἶπαμε καὶ πρό πολλοῦ!

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὅσοι γνωρίζουσιν ὀλίγην ψυχολογίαν νὰ μᾶς λύσωσι τὸ ἐξῆς πρόβλημα. Ποιοὶ ἀποτελοῦσι τοὺς τύπους τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων; Ὁ Κουμουνδούρος, Παπαμιχαλόπουλος, Καλαμίδας καὶ Σία, ἡ δὲ Δηλιγιάννης, Φιλήμων, Βυζάντιος, Βλάχος καὶ Σία; δηλαδὴ ποῖον προτιμότερον ἵνα εὐδοκίμησιν τις ἐν τῇ νέᾳ Ἑλλάδι· μόνον τὸ ἀλφάβητον μετὰ μεγάλην δόσιν πανούργου ἀναιδείας, ἢ ὀλίγα περισσότερα γράμματα καὶ ὀλίγη φιλοσοφία, ἀλλὰ μετὰ μαλακίας;

Παρὰ τὰς Πατήσια ἀνεκαλύφθη σιδηρὰ πύλη, ὁδηγοῦσα εἰς φρέαρ πλήρες θησαυροῦ. Τοῦτο ἀισθανθεὶς ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς Καστέλλας ὁ μακαρίτης Περωτῆς, ἀνεβόησε περιαλγῆς:

Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξεν ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρῃ.

Νέος φοβερός σεισμὸς ἐν Χίῳ τὴν 30ὴν λήξαντος ἐπιγεγόμενος, συνεπλήρωσε τὴν καταστροφὴν τῆς νήσου. Αἱ ὀνόματα Θεοῦ! μήπως ἔπαθε τίποτε ὁ περισπούδαστος ἱατρός, ὁ Παπαδάκης τοῦ «Τηλεγράφου»;

Ὁμολογουμένως οἱ ἐν Ἀθήναις ἐγκατεστημένοι Χῖοι δὲν ἀνεδείχθησαν ἄξιοι τῆς κοινῆς φήμης περὶ ἀμοιβαίας ὑποστηρίξεως τῶν Χίων. Αἱ συνδρομαὶ αὐτῶν ἐκτὸς τῆς τοῦ κ. Ἀνδρέου Συγγροῦ ὑπῆρξαν ἐντελῶς ἀσήμαντοι. Προκειμένου περὶ Χίου ἔπρεπε νὰ φανῶσιν ὀλιγώτερον Χιώταις.

Μὴ χρησιμοποιοιθέντων ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τῶν ὑπνωτηρίων τῆς σχολῆς τῶν ἀπόρων παιδῶν, ταῦτα παρεδόθησαν εἰς τοὺς ἐκ Χίου ἐλθόντας ἐνταῦθα. Καὶ βεβαίως. Τὰ ὑπνωτήρια ἔγειναν διὰ νὰ δοθοῦν χάριν πατριωτικῶν σκοπῶν καὶ ὅχι χάριν τῶν ἀπόρων παιδῶν· διότι εἶναι μᾶλλον τῶν εὐπόρων παιδῶν τοῦ «Παρνασσοῦ» ὑπνωτήρια, παρὰ τῶν ἀπόρων.

## Εἰς Ποιμενίδα Νυμφὴν.

Νυφοῦλα μου περίφανη ποῦ πῆρες τὸ λεβέντη.

Ἄκουσε τὸ τραγοῦδι μου, γιὰτί νὰ εὐχῇ τραγοῦδι.

Νὰ ζήσης μετὰ τὸν ἄνδρα σου χρόνους, καιροὺς, ζαμάνια καὶ πάντα ἔς τὸ κονάκι σου νάχης χαρὰς καὶ γλέντια.

Νὰ κάμης γιούς ἀρματωλοὺς νὰ μοιᾶζουν τοῦ λεβέντη,

Τσοῦπες σὰν τ' ἄζρι τῆς αὐγῆς, τῆς μάννας τους νὰ μοιᾶζουν.

Νὰ ἰδῇς γαμπροὺς ἔστην πόρτα σου, νυφάδες ἔστην αὐλὴ σου.

Νὰ ἰδῇς καλὰ γεράματα καὶ γκόνια καὶ τριγκόνια,

Καὶ ὅταν θᾶθῃ ὁ καιρὸς τὰ μάτια σου νὰ κλείσης,

Τὰ ἀγγελοῦδ' τοῦ Θεοῦ νὰ πάρουν τὴν ψυχὴ σου.

Φαλὲς